

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΙΗ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 793 ²	Τῆς ἁγίας Εὐφημίας - θαῦμα Δ' Οἰκ. Συν. Παρασκευή 11 Ἰουλίου 2014 (2001)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Μνήμη τοῦ θαύματος τῆς Δ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου

Σήμερα, ἀδελφοί μου, ἡ Ἐκκλησία τιμᾷ τὴν ἁγία **μεγαλομάρτυρα Εὐφημία**. Ἡ μνήμη της βέβαια εἶνε τὸ Σεπτέμβριο. Θαυμάζεις ἐκεῖ, πῶς ἀγωνίστηκε ἐναντίον τοῦ Διοκλητιανοῦ, ἐναντίον τῶν εἰδωλολατρῶν· θαυμάζεις πῶς μαρτύρησε. Οἱ ἀγῶνες της ὅμως δὲν σταματοῦν ἐκεῖ. Χρόνια ἀργότερα ἔκανε ἕναν ἄλλο ἀγῶνα καὶ πάλι νίκησε. Ἔκανε ἕνα μεγάλο θαῦμα. Αὐτὸ τιμοῦμε σήμερα.

***

Πέρασαν, ἀγαπητοί μου, 170 χρόνια ἀπὸ τὸ μαρτύριο τῆς ἁγίας Εὐφημίας. Οἱ διωγμοὶ εἶχαν πλέον σταματήσει. Ἡ Ἐκκλησία ὅμως βρισκόταν τότε σὲ **ἀγῶνα δογματικό**, ὁ ὁποῖος τὴν ὠδήγησε νὰ διατυπώσῃ τὸ δόγμα, τὴ διδασκαλία της. Τὸ μεγάλο ζήτημα, ποὺ ἀπασχολοῦσε τοὺς πιστοὺς τὴν περίοδο ἐκείνη, ἦταν ἡ διδασκαλία γιὰ τὸ Θεανδρικό πρόσωπο τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἡ Ἐκκλησία κήρυττε, ὅτι ὁ Χριστὸς εἶνε Θεὸς καὶ ἄνθρωπος. Ἀλλὰ πολλοί, καὶ μέχρι σήμερα, δὲν θέλουν νὰ τὸ ἐννοήσουν. Παραδέχονται τὸ Χριστὸ σὰν ἕνα ποιητὴ, σὰν ἕνα φιλόσοφο, σὰν ἕνα κοινωνιολόγο, σὰν ἕναν ἐπαναστάτη. Τὸν ὑψώνουν πολὺ ψηλά· ἀλλὰ δὲν θέλουν νὰ ὁμολογήσουν, ὅτι **ὁ Χριστὸς εἶνε Θεός**. Αὐτὸ λοιπὸν ἀκριβῶς, τὸ δόγμα τῆς θεότητος τοῦ Χριστοῦ ποὺ κηρύττει ἡ Ἐκκλησία, ἦταν ἡ πέτρα τοῦ σκανδάλου καὶ γύρω ἀπὸ αὐτὸ δόθηκαν οἱ μεγάλες μάχες τῶν ἁγίων πατέρων μας.

Ἐναντίον τοῦ δόγματος αὐτοῦ παρουσιάστηκαν τρία μεγάλα θηρία, **τρεῖς μεγάλοι αἰρετικοί**, ποὺ ἤθελαν νὰ κλονίσουν τὴν ἀλήθεια αὐτή. Ὁ πρῶτος ἦταν ὁ **Ἄρειος**, ποὺ δὲν παραδεχόταν τὴ θεότητα τοῦ Χριστοῦ καὶ ἔλεγε, ὅτι ἦταν ἐποχὴ κατὰ τὴν ὁποία δὲν ὑπῆρχε ὁ Χριστὸς καὶ ὅτι ὁ Χριστὸς δὲν εἶνε Θεός. Μετὰ παρουσιάστηκε ἕνας ἄλλος αἰρετικός, ὁ **Νεστόριος**, ὁ ὁποῖος δὲν παρεδεχόταν τὴν ἔνωση θεότητος καὶ ἀνθρωπότητος,

ἐχώριζε ὀξέως ἀνθρωπότητα καὶ θεότητα. Καὶ ἔπειτα παρουσιάστηκε ὁ **Εὐτυχής**, ποὺ ἦταν ἀρχιμανδρίτης καὶ ἡγούμενος μοναστηριοῦ. Αὐτὸς κήρυξε, ὅτι ἡ θεία φύσις τοῦ Χριστοῦ ἀπορρόφησε τὴν ἀνθρωπίνη, ὅτι μέσα στὸ Χριστὸ ὑπῆρχε μόνο ἡ θεότης, καὶ ὅτι τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ ἦταν διαφορετικὸ ἀπ' τὸ δικό μας. Αὐτὸ ἀποτελοῦσε βλασφημία, ποὺ ἐμείωνε τὸ θεανδρικό πρόσωπο τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Σὰς κουράζω λιγάκι, ἀλλὰ θὰ δῆτε, ὅτι καὶ οἱ **νέες αἱρέσεις**, ποὺ παρουσιάζονται τώρα μὲ μεγάλες κατακτήσεις στὸν κόσμο, ἐὰν τις ἀναλύσουμε, θὰ δοῦμε, ὅτι μέσα τους ὑπάρχει καὶ ὁ Ἄρειος, καὶ ὁ Νεστόριος, καὶ ὁ Εὐτυχής, καὶ κάθε παλιὸς αἰρετικός.

Ἐναντίον τῆς αἱρέσεως τοῦ Εὐτυχοῦς ἀγωνίσθηκαν οἱ πατέρες. Στὴ Χαλκηδόνα, ὅπου ὑπῆρχε μεγαλοπρεπὴς ναὸς τῆς ἁγίας Εὐφημίας, ἐπὶ Πουλχερίας τῆς βασιλίσσης, συνήλθε ἡ **Τετάρτη Οἰκουμενικὴ Σύνοδος**. Συνήλθαν 630 ἅγιοι πατέρες, τῶν ὁποίων τὴ μνήμη ἐορτάζουμε κάθε χρόνο τὸ μῆνα Ἰούλιο τὴν Κυριακὴ τῶν πατέρων. Τότε διατυπώθηκε τὸ δόγμα τῶν δύο φύσεων τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ· τότε οἱ πατέρες ἀνέπτυξαν τὴν ὑγιᾶ διδασκαλία καὶ κατεδίκασαν τὸ φρόνημα τῆς πλάνης. Τί εἶπαν; Σὰς ἀναφέρω ἕνα παράδειγμα, ποὺ ἔφερε ὁ ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας, ἕνας ἐκ τῶν προμάχων τοῦ ὀρθοδόξου δόγματος.

Ἄν πάρῃς ἕνα σίδερο καὶ τὸ βάλῃς στὸ καμίνι, θὰ τὸ δῆς νὰ γίνεται κατακόκκινο. Ἄλλ' ἐνῶ **τὸ σίδερο ἐνώθηκε μὲ τὴ φωτιά**, δὲν παύει νὰ εἶνε σίδερο· ἀπλῶς ἀπὸ μαῦρο ἔγινε κόκκινο. Καὶ ἡ φωτιά ὅμως, μολονότι ἐνώθηκε μὲ τὸ σίδερο καὶ δὲν μπορεῖς νὰ τὰ ξεχωρίσῃς, ἐν τούτοις δὲν παύει νὰ εἶνε φωτιά. Κάπως ἔτσι, ἀγαπητοί μου, εἶνε καὶ στὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ. Τὸ σίδερο εἶνε ἡ ἀνθρωπίνη φύσις, ἡ φωτιά εἶνε ἡ θεότης· τὰ δυὸ αὐτὰ ἐνώθηκαν,

καὶ ἔτσι ὁ Χριστὸς παρουσιάστηκε ὡς Θεάνθρωπος· ἡ ὕλη ἐνωμένη μὲ τὸ πνεῦμα, ὁ ἄνθρωπος ἐνώθηκε μυστηριωδῶς μὲ τὸ Θεό.

Ἀδελφοί μου, δὲν θέλω νὰ σᾶς κουράσω ὁμιλῶν δογματικῶς. Θὰ ἦταν εὐχάριστο ὁ ἱεροκήρυκας νὰ ὁμιλῇ ἐπάνω στὰ δόγματα, νὰ ἀναλύη τὸ Σύμβολο τῆς πίστεώς μας. Ἀλλὰ δυστυχῶς οἱ Χριστιανοί μας θέλουν εὐκολη τροφή, ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ τὸ **ἄλφαβητᾶριο τῆς πίστεως**.

Ἐπανερχόμεθα λοιπὸν καὶ λέμε· Ἡ Χαλκηδόνα διχάστηκε σὲ **δύο παρατάξεις**. Ἡ μία ἦταν μὲ τὸν ἅγιο Κύριλλο τὸν πατριάρχη Ἀλεξανδρείας, μὲ τοὺς ὀρθοδόξους, καὶ ἡ ἄλλη μὲ τὸν αἵρετικὸν τὸν Εὐτυχῆ. Ὁ πολὺς λαός, ὁ ἀπλοϊκός, δὲν μπορούσε νὰ συλλάβῃ τὰ νοήματα αὐτά. Ἀμφιταλαντεύονταν, καὶ ἡ πίστι τους κινδύνευε. Τότε τῆ διαφορά αὐτῆ τῆς πίστεως τὴν ἔλυσε ἡ ἅγια Εὐφημία. Πῶς;

Ἐσώζετο ἐκεῖ τὸ λείψανο τῆς ἁγίας Εὐφημίας. Ἐκατὸν ἑβδομήντα χρόνια βρισκόταν μέσα στὸ ναό τῆς στῆ Χαλκηδόνα. Συμφώνησαν λοιπὸν οἱ δύο παρατάξεις νὰ γράψουν τὶς πεποιθήσεις τους σὲ δύο βιβλία, σὲ ἓνα τὶς ιδέες τῶν ὀρθοδόξων καὶ σὲ ἄλλο τῶν αἵρετικῶν. Τὰ δύο βιβλία τὰ ἔβαλαν μέσα στῆ λάρνακα, τὴν θῆκη δηλαδὴ τοῦ ἱεροῦ λειψάνου, ἐπάνω στὸ στῆθος τῆς ἁγίας. Κατόπιν ἔκαναν προσευχὴ καὶ ἀγρυπνία τρία ἡμερόνυκτα ὅλος ὁ λαὸς τῆς Χαλκηδόνας μὲ νηστεία. Παρακαλοῦσαν τὴν ἅγια Εὐφημία νὰ ἀπαντήσῃ. Φρουροῦσαν δὲ τὸ ἱερὸ λείψανο κληρικοὶ καὶ ἀπὸ τὶς δύο παρατάξεις. Καὶ ὅταν τὴν τρίτῃ ἡμέρα ἄνοιξαν τὴ λάρνακα, τότε εἶδαν τὸ θαῦμα. Τὸ βιβλίον τῶν αἵρετικῶν ἦταν κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τῆς ἁγίας, ἐνῶ **τὸ βιβλίον τῶν ὀρθοδόξων ἦταν στὰ χέρια τῆς**, ἐπάνω στὸ στῆθος, ἐπάνω στὴν καρδιὰ τῆς ἁγίας! Ἔτσι ἀποδείχθηκε θαυματουργικά, ὅτι ἡ πίστι τῶν ὀρθοδόξων εἶνε ἡ ἀληθινή.

—Μὰ τί πράγματα εἶνε αὐτά; Τί μᾶς λὲς τώρα; Αὐτὰ εἶνε συναξάρια...

Συναξάρια; Ἐδῶ εἶνε γραμμένα. Τὸ **ἀπολυτίκιον** τῆς ἁγίας λέει· «*Λίαν εὐφρανὰς τοὺς ὀρθοδόξους*». Ἁγία Εὐφημία, λέει, πολὺ ἔχαροποίησες τοὺς ὀρθοδόξους. «*Καὶ κατήσχυνας τοὺς κακοδόξους*», ἐντρόπιασες τοὺς αἵρετικούς. Καὶ μὲ τὸ θαῦμα αὐτό, ποὺ ἔκανες, «*τῆς Τετάρτης Συνόδου ἐκύρωσας ἃ οἱ πατέρες καλῶς ἐδογματίσαν*», ἐπισφράγισες αὐτὰ ποὺ οἱ ἅγιοι πατέρες διετύπωσαν μὲ σοφία.

Ἔτσι τὸ θαῦμα αὐτὸ τὸ βεβαιώνει ἡ ἅγια μας Ἐκκλησία, τὸ ἀναφέρει καὶ τὸ ἀπολυτίκιον τῆς ἁγίας. Δὲν ξέρω τί θὰ γίνῃ. Ἐγὼ τοῦλάχιστον

στον δὲν θὰ γίνω ποτὲ μοντέρνος ἱεροκήρυκας καὶ θεολόγος. Θὰ ἐξακολουθήσω νὰ πιστεύω, καὶ δὲν θὰ διδάσκω ἄλλα ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ διδάσκει ἡ ἅγια μας Ἐκκλησία. Ἐὰν ἐσεῖς δὲν πιστεύετε καὶ δὲν παραδέχεστε τὴ διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας, ἐγὼ **θὰ κρατήσω τὰ πάτρια** καὶ μαζὶ μὲ ὅλους τοὺς πιστοὺς θὰ πιστεύουμε στὰ συναξάρια, στοὺς βίους τῶν ἁγίων, στὰ θαύματα, στὰ ἱερὰ λείψανα, στὶς σκιὲς τῶν ἁγίων καὶ στὴ μνήμη των.

* * *

Δύο λέξεις ἀκόμα καὶ τελείωσα. Δυστυχῶς αὐτὴ ἡ **αἵρεσις τοῦ μονοφυσιτισμοῦ** (ἔτσι ὀνομάζεται ἡ αἵρεσις τοῦ Εὐτυχοῦς ποὺ στηλιτεύει ἡ Ἐκκλησία σήμερα), δυστυχῶς δὲν ἐξέλιπε τελείως. Λείψανα αὐτῆς τῆς μεγάλης αἵρέσεως, ποὺ συνεκλόνησε τὸ σκάφος τῆς Ἐκκλησίας, ὑπάρχουν μέχρι σήμερα. Εἶνε περίπου δεκαπέντε ἑκατομμύρια. Εἶνε κυρίως οἱ Ἀρμένιοι, οἱ Ἀβησσουνοὶ καὶ οἱ Κόπται τῆς Αἰγύπτου. Ἔχουν καὶ δικά τους πατριαρχεῖα. Γιατὶ ἀκριβῶς δὲν παραδέχονται τὴν ἀπόφασιν τῆς Τετάρτης Οἰκουμενικῆς Συνόδου καὶ ξεκόπηκαν ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία. Ὅλα τὰ ἄλλα ποὺ διδάσκει ἡ Ὀρθοδοξία μας μέχρι τὴν Τετάρτη Οἰκουμενικὴ Σύνοδο, καὶ οἱ Ἀρμένιοι καὶ οἱ Ἀβησσουνοὶ καὶ οἱ Κόπται τὰ παραδέχονται· οἱ δὲ Ἀρμένιοι καὶ οἱ Ἀβησσουνοὶ εἶνε καὶ ἔθνη μαρτυρικά. Ἐν τούτοις μᾶς χωρίζει μία διαφορά· καὶ ἡ διαφορά εἶνε ἀκριβῶς αὐτὴ τῆς σημερινῆς ἡμέρας. Τὰ ὑπογράφουν ὅλα τὰ μέχρι τότε· ἀλλ' ἀπὸ 'κεῖ καὶ ἔπειτα σταματοῦν. Καὶ μέχρι σήμερα δὲν θέλουν νὰ δεχθοῦν τὴν Τετάρτη καὶ τὶς ἄλλες Οἰκουμενικὲς Συνόδους. Ἴδού ἡ διαφορά μας.

Ἔτσι ἡ σημερινὴ ἡμέρα μᾶς φέρνει στὸ νοῦ τοὺς Κόπτας τῆς Αἰγύπτου, τοὺς Ἀρμένιους καὶ τοὺς Ἀβησσουνοὺς. Καὶ θὰ παρακαλέσω πολὺ, σήμερα ποὺ εἶνε ἡ μνήμη τῆς ἁγίας Εὐφημίας, ποὺ ἐκύρωσε θαυματουργικῶς τὴν Τετάρτη Οἰκουμενικὴ Σύνοδο, νὰ προσευχηθοῦμε ὅλοι γι' αὐτοὺς, καὶ νὰ κάνῃ τὸ μεγάλο θαῦμα τῆς ἁγίας, ὅλοι αὐτοὶ **νὰ ἐπιστρέψουν στὴν Ὀρθοδοξία** καὶ νὰ ὑπογράψουν τὸν τόμον αὐτοῦ τοῦ ὀρθοδόξου δόγματος· νὰ συμφωνήσουν μὲ τὴν ἅγια μας Ἐκκλησία, εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴ μᾶς χωρίζῃ τίποτε ἀπὸ τὰ εὐγενῆ αὐτὰ ἔθνη—διότι εἶνε ὄντως εὐγενῆ ἔθνη— καὶ νὰ εὐχηθοῦμε στὸν Θεὸ «*ὑπὲρ ... τῆς τῶν πάντων ἐνώσεως*». Εἶνε καθῆκον μας ἱερό, τὰ ἔθνη αὐτά, ποὺ ἔφυγαν λόγῳ τῆς αἵρέσεως τοῦ Εὐτυχοῦς, νὰ ἐπανέλθουν στοὺς κόλπους τῆς ἁγίας καὶ μεγάλης μας μητρὸς Ἐκκλησίας.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**